

nævntes Vedkommende er temmelig upraktisk, dels fordi Skipperne oftest ville være uskyldige i Oversejlingen, dels fordi Fisserne sjældent ville kunne finde Gjerningsmanden eller faa Ansvar gjort gjældende, og Fisserne derfor ere bedre tjente med at vare sig i Tide end at stole paa en eventuel Erstatningsfordring, have vi indskrænket Bestemmelsen om Skipperens Erstatningsansvar i Paragrafens andet Stykke til kun at gjælde safte Nedstaber. Vi indrømme imidlertid, at der kan forefalde Tilfælde, hvori Oversejling og Odelæggelse af løse Nedstaber kan være Følge af en hensynsløs og utilbørlig Fremfærd, som ikke bør være ansvarsfri; men vi antage ogsaa, at Paragrafen i slige Tilfælde heller ikke vil være til Hinder for Anvendelse af almindelige Erstatningsregler.

§ 7. Det i første Stykke af denne Paragraf indeholdte Forbud rammer saavel de engelske „Trawls“ og de hollandske „Scrobnet“ som de tydske „Zeesen“ og de i Loven af 9de Marts 1872 ommeldte „Drive- eller Bundslæbevaad“ samt overhovedet alle de Fisseredstaber, der have det tilfælde at bestaa af en stor eller mindre tilhæftede Arme opstillet Sæt (Hov, Kalv), der, nedstøttet til Havbunden, slæbes hen over denne, idet den er sat i Forbindelse med et Fartøj, der bevæges fremad paa forskjellig Maade og kan optage i sig alt, hvad der kommer paa dens Vej.

Til nærmere Vejledning ved Bedømmelsen af de nævnte forskjellige Nedstabers Bestaaenhed og Brugsmaade tilføjes, at de alle i Anvendelsen have det tilfælde, at de søres frem af et Fartøj i Drift eller for Sejl, og at Under siden i Nedstabets opspilede Indgang maa føres Bunden af Stortj: det er et bundslæbende Drivevaadsfiske (trawl-fishing). Nedstabets Størrelse rettes efter Stedet, hvor det skal bruges, saaledes at det paa det dybe og mere udstrakte Hav (det bruges dog neppe paa hunderlig større Dybder end 20 Favne, helst derunder indtil 4 Favne) maa have et større, i Fjorde og Sunde med grundere Vand et mindre Omfang; den dragende Kraft afpasses derefter i Forhold til Størrelsen, og efter som denne er forskjellig, bruges til Dragningen ligesaa 4 til 50 Tons drægtige Fartøjer. Under Navnene „Trawl“ og „Scrobnet“ sigte vi, forsaavidt vi heri Landet have haft Vellykke til under den jydsk Bestjyst at gjøre deres Beskjendstabs, kun til de værdige, klobet tilredede Netposer uden Arme, hvis Indgang for oven spiles ved en Træbom, og som der ved Stangjern m. m. kan gives en saadan Tyngde, efter Dybden, de bruges paa, som er fornøden for, at de kunne følge Bunden. Da Bestemmelsen er at fange fornemmelig den Fladstift — Pig-, Sletthvarrer og Tunger —, som er mest søgt paa Londons og Hamborgs Lørve, ere Maatterne store, og der synes derfor ved Brugten at være mindre Fare forbunden for at medtage Yngel og umoden Fisk. De drages, følgende agterud efter Fartøjerne, disse efter Omstændighederne for fulde Sejl, og det vil, selv for den med Fiskemaaden Ukjendte, staa klart, at et saa svært Nedstabs, der holdes i Gang med saadan Kraft, rydder op, hvor det kommer. Det egner sig ikke for Brugten uden til Hav, hvor der er Dybde og Rumplads (s. Ex. Doggersbant); skulde det tænkes anvendt i vore Fjorde og Sunde og selv under aabne Kyster paa grundere Bunde, vilde det volde en Forstyrrelse og Odelæggelse, som ikke kan bestaa med vore Fiskeriers Lær. Daets Brug vil, de større Hævervareninger, og da Fiskeriet her er frit, er Dmtale af dets eventuelle Skadelighed paa disse Steder ikke nødvendig; men vi undlade ikke at henvise desangaaende til de lærerige Meddelelser, som findes i „Tidskr. for Fiskeri“ 7. Aarg. S. 41 flg. „Om Havfiskeriernes Udtømmelse“. — Derimod have Afbeeldinger af disse „Trawls“, de tydske saakaldte „Zeesen“, siden 1871 fundet Vej til vore Sundevaad, Sunde, Fjorde og mere lavvandede Kyster, hvor de under Navnet „Drive- eller Bundslæbevaad“ hos den sistnævnte Befolkning have vakt en Uro og Ufred, som sine Steder er udtart til Selvtugt mod Fjedsforstyrrelserne. Disse Slæbevaad ere i Indretningen for saa vidt forskjellige fra de førnævnte store Trawls derved, at de have 2 kortere Arme, en til hver Side af Indgangen, ingen Spilebom, men kun den fornødne Vægt af Sten for at holde Underliget til at følge Bunden, — og i Brugten derved, at de søres frem ved Riner, fastgjorte til Enden af 2 Udliggere, for og agter i vedkommende Fartøj, der ligger tværs for bakkede Sejl; at Trykket af disse Vaad, der drages af en efter deres Størrelse afpasset moderat Kraft, maa virke mindre voldsomt, end det af de førnævnte store, er en Selvfølge. Men da Fangstens Formaal er Aal, som udføres levende til Preussen, og de derfor ere bundne meget smaaastede, blive de opfissende for den Yngel og umoden Fisk, som falder for, og de medtage saaledes det Ubrugelige med det Brugelige (se forresten Udv. Prot. S. 11 2den Sp. flg.). Naar det fremdeles mod dem er anført, at de bestadige, oprive og ved gjentagen Overfaring odelægge Havbundens Planterart og Fiskenes her affatteæg, at de for en stor Del tilintetgjøre det lavere Dyreliv paa de Steder, som de overflæbe, og derved berøve Fiskene deres vigtigste Fødemme, og endelig forstyrre den omboende Befolknings andet Fiskeri, saa skulle vi i det følgende undergive disse Beskjeldninger en nærmere Prøvelse.

Dersom Fiskene vare et af Naturen en Gang for alle frembragt Produkt, som ikke ved samme Naturs Kræfter yderligere forøgedes, s. Ex. som Metaller eller Mineralier, saa at der kun var Spørgsmaal om, hvor hurtig eller langsomt man skulde tilstede Fisserne at optage og gjøre sig en Fortjeneste af dette Naturprodukt, da maatte man mulig erkjende, at det Nedstabs, der hurtigst